

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	4 frt.
Fél évre	2 frt.
Negyed évre	1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulimka Sándor.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref. papi háznál, hová a kéziratok,
Kiadóhivatal:
városház, főjegyzői iroda, hová az előfizetések és hirdetések
küldendők.
Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Levegőt!

Göthe, a németek egyik legnagyobb költője, halálos ágyán, barátaitól körve, midőn már látérzékét is homályosulni érzé, amaz emlékeztetés felkiáltással vált meg az élettől: „Mehr Licht!“ „Több világosságot!“

Városunknak hirt teremtettek azzal, hogy itt nálunk, a hegyek között, az erdőkoszorúta Magura tövében minő friss, jó levegő van. S e hit évtizedeken át fentartotta és fentartja magát mai napig is. Hogy miért van és hogyan van jó levegő ebben a mi völgyteknőnkben, annak okát úgy magyarázták meg, hogy kell lenni, mert járványos vagy ragályos betegségek: cholera, typhus, himlő, vérhas, difteritisz stb. vagy éppen nem fordultak elő éveken át városunkban, vagy ha egyik másik igen, legfeljebb egy-két megbetegedéssel s a betegség könnyű lefolyású volt. — Pedig a dolog nem így áll; van betegünk elég, mindenféle rendből és rangból s a betegségnek mindenféle nemével. Halandóságunk, különösen a gyermekeké elég nagy. Ideje és éppen időszerű, hogy felhívjuk a közfigyelmet városunk közegészségi viszonyaira s éppen a nagyon megdicsért körülményre, jelszót vegyünk: „Levegőt!“ „Több jó levegőt!“

Mert városunknak tiszta, egészséges, jó levegője nincs olyan, mint a minő lehetne, mint a minőnek lenni kellene.

Csak röviden reflectálva azon kedvező körülményre, hogy járványos és ragályos betegségek városunkban nem igen ütnek állandó tanyát, még a szegényebb néposztálynál sem: az éveken át tett tapasztalat két tényezőben adja meg a magyarázatot. — Egyik az ivóvíz, — második a légáramlat. — Tudjuk, hogy a legtöbb ragályos anyag az ivóvízzel jut szervezetünk belsejébe, mert naponta nagyobb mennyiségű víz felvételére van szükségünk s ennek befertőzése, egészségtelenné tétele igen könnyen

meg történhetik. Városunknak azon kedvező fekvése van, hogy nemcsak bőven el van látva jó vízzel kutakkal, de ezek egyszersmind mentek a befertőzés veszélyétől, mivel vizeiket legnagyobb részben a magurai és szemben eső hegyekből veszik. A mi néhány kút a Kraszna folyóból táplálkozik, annak vize tisztátalan — többé kevésbé — de használata — elég jó kút lévén — nem, kényszerűség. A Kraszna folyó ivóvíz gyanánt talán a legnagyobb hideg időjárásokkor sem használtatik.

Ragályt vivő anyagok tehát ivóvizünkben a szervezetbe be nem kerülhetnek. És ez a legfontosabb s legkedvezőbb körülmény, a mely miatt nevezett betegségek állandó tanyát még rövid időre sem üthetnek kis völgyünkben.

A másik, e tekintetben kedvező körülmény: a légáramlat, mely városunk felett majdnem folytonos, s így a Kraszna folyóból, gyárból, gazdasági telepekről, kiöntésről vízzel elborított térségekről a bomlási terményeket völgyünkben megüledni nem engedi, hanem felhigítja s keletre, nyugatra tolvizsi.

És mégis: „Több jó levegőt!“

Vannak időszakok, midőn, mint a tengeren, úgy kis völgyünkben is szélesend van. Tapasztalhatni ezt igen nagy melegben, kanikulában s esős időjárásakor. És ekkor tudjuk meg, hogy tulajdonképpen, ha nem lenne kedvező fekvésénél fogva kedvező légáramlati irányban városunk: „nem lenne számunkra helyös Magura tövében! — Városunk a szó teljes értelmében cernirozva van műhelyekkel, melyekben a lélekzésre kártékony gáznemek, bomlási anyagok en gros állítatnak elő. — Nézzünk csak széjjel! — Keletről a beáramló jó levegőnek három szeszgyár telepe állja útját, egész keresztben elfoglalva a völgyteknő nyílását s behozva ama telepekből felszálló összes gázakat. Nyugaton, hol még szűkebb a völgyület tiz kis szeszfőző telep igyekszik, ha

nyugati szellő uralkodik felettünk, mely a keleti gyártelepek gázaitól megmentene, — hogy el ne szokjunk a kevert levegőtől. És városunk hosszában ott foly a gyárak ronda folyadékaival saturált Kraszna, közepén a vágóhíddal s még egy szeszgyárteleppel! Ott fekszik a vadkert, a Kraszna ártere, méter magas gözkörével. Végre van két jó alaku terület s a piac. Az egyik az ugynevezett terménytér. Midőn kisa-játított, bizony nem csorda-gyűlhelynek volt szárv. Jelenleg az. Mint ilyen a legeltetési idő alatt, tehát egész tavaszon, nyáron és őszön át naponta 1 óráig itt tartózkodik 100—150 szarvasmarha, 50—80 sertés. E hely ma már olyan, mint egy melegágy: hűvös időben „füstöl.“ Az itt tartott heti vásárok szolgáltatják hozzá a szénát, szalmát. Seprik hetenként egyszer „ha eső nem esik.“ — A másik a Bem-tér, szép tágas hely. Egész héten olykor tanyája faeladók és szénásszekereknek, s mint az előbbi, tele rothadó állati és növényi hulladékokkal. S a piac? Ez a leggondozottabb hely, — csak sok rajta az eldobált vetemény, gyümölcsrészek, gazdátlan kövek, facér bádogdarabok stb. Itt van néhány mészárszék, ismert tisztaságúak (!)

A ki tudja, hogy milyen jó, egészséges egy tiszta udvar, hova reggel és esténként még ki is lehet ülni az üde levegő élvezése végett: az fogja tudni, hogy milyenek most már városunk udvarai, közterei!

Bizony nagy szükségünk van ama isten kegyelméből való nagy ventilátorra, mely időnként városunkból elragadja azt a „jónak híresztelt“ levegőt!

A ki a hegy tövében lakik, egy-egy dombkiszögelés által légáramlaton kívül, az nem ismeri városunk levegőjét, mert csak esős időben vagy gyenge szélfuvlatnál értesül arról, hogy mi van 1 és 2 méterrel alacsonyabban fekvő helyeken. Mert azoknak kell főképpen: „Jobb levegő!“ Kell pedig azért, mert a rossz levegő

TÁRCZA.

ELSŐ TALÁLKOZÁSUNK.

Oly hirtelen, s olyan véletlenül
Jött is az a bemutatás,
Hogy eszünkbe se jutott ügyelni
Nem figyeljünk — reánk e más!
S mint Ádám — Éva a régi ősök
Lelkünk mindjárt jó ismerősök.

Hogy is kezdém? . . . Alig emlékezem,
A kezdet soh'sem a java,
De az előbeszédet még ma sem
Itéli el a kritika.
Romeo beszélhet Juliához,
Ha Sekszpir érte annyit áldoz.

Elmondám no, hogy mit . . . azt nem tudom
Mert szemed úgy reám tapadt,
Hogy attól nyelvem, s józan elmém
Mint hal a horgon fenn akadt.
S ha ész, nyelv némul, szívünk verése
Gyorsabb mint óra ketyyenése.

De im szerencsés, áldott gondolat.
Eszembe jutott valami:
— Oh nagysád! igen sokra becsülném
— Ha ezt megtudná mondani:
Mi a szerelem? . . . pirul . . . no lássa,
Ez annak első felvonása.

S mégis azt mondád: „Mi a szerelem?”

— Biz Isten higgye, — nem tudom,

S mig színlelél az a hamis mosoly

Mindig ott játszott ajkaidon;

Mert nő szavával kétely közt lebeg

S mosolya a rebuszt fejt meg.

Választ vártál. Én már azon valék

Hogy álmoságot színlelek,

És így, egy szörnyű nagy ásitással

Téged, s — világot elnyelek.

Nem csuda, elég volt már a jóból

Keringő ez Bokkacsióból.

De férfiasnak nem találhatám

Most már féluton térni meg,

S mintha Ariadne sugta volna,

Hogy végre is győztes leszek.

Ámor, Kupido s a fénybogárka

Nyelvemre jöttek egy csapásra.

Idéztem gólyát-fecskét, — a berket.

S a bús gerlét utánozám,

Ölelés-csók — s ki tudja még mit

Fejezett ki a mimikám.

És végre a hévtől elkapottan

Alélva lábaidhoz rogytam.

— Oh jaj! No az Istenért! — kiáltád

— Minő játékot űz velem?

— Kétségbe ejt... aggódom... sirva kérem

— Keljen fel!.. hisz én... szeretem!

Ki nem hiszi hogy e volt a vége

Meghívjuk majd az esküvőre.

Bartha Endre.

„Apró Emberek.“

[Irta: Hamvai Sándor. Kiadta: Nagy László. —
Ára 1 frt o. é.)

A mult nap hallottam a gyógyszerárban egy doctortól, hogy egy bécsi orvos így kiáltott fel: bizony, ha a lábom el nem töröm, most nincs egyetlen egy betegem sem. Önkénytelenül eszembe jutott ez a mondás midőn kezembe vettem az „Apró Emberek“-et, mert hát még most a szerző is felsohajthat, bizony ha a könyvem ki nem adom, most nincsen ilyen rakott könyvtáram.

Ámbár a szerző nem panaszkodhatik, mert mai napság elég ritkaságok közé tartozik az is, hogy valaki 300 példány sorsát tudja előre biztosítani s Hulimkának sikerült ez, minden nagy dob nélkül is.

Mai korban az irodalom rohamos léptekkel halad, naponként annyi újabb-újabb szellemi termék kerülnek ki a sajtó alól nevezetes és nem nevezetes, nagy és kis potentatok által szerkesztve, hogy csak előfizetési felhívásaikat is átolvasni egy munka. Ily körülmények között merészkedett egy ifjú író az ő „Apró Embereit“ kipróbáltatni a sz.-somlyói nyomda által. A mesterkéletlenül össze szőtt gondolatokat ez a prés öltöztette mundurba. Egytől-egyig mind fekete öltözetrel s ime most könyvalakban itt fekszenek, hogy vállalkon emelkedjék a nagyság létráján szerzőjük. Ha nem a mű belbecse és tartalmassága, de tisztán a szerző iránti barátságom érzete vezetné tollamat e pár sor megírásánál, úgy elővonnám a reklam nagy dobját és trombitáját és oly iszonyu

kellemetlen és egészségtelen. Igaz, hogy ennek dacára sem kaptunk cholérát, typhus, himlőjárványt eddig, — de még kaphatunk ezután... „Sorsát senki el nem kerülheti!“ Van azonban betegségünk nekünk elég. Nem akarunk nagyítani, de bátran állítjuk, hogy alig van lakosa e városnak, kit meg ne látogatna évenként egy-egy kis betegség. Ha egyéb nem: emésztetlenség, időnként szervezeti lankadság, elpuhultság. És a nehéz betegek! Ha gyógyultak, igen sokáig vannak abban az állapotban a mit reconvalescentiának: üdülésnek neveznek. Ezeknek szegényeknek, tessék aztán üdülni ebben a levegőben szép verőfényes napokon, májustól novemberig, csendes időben, mert ha szél van, szobában kell tülnök. Szívna pedig egy kis jó levegőt mindenik, ha volna honnan, — elmenne szívesen közel eső zöldbe, ha lenne „villája!“ Különben városunkban elfelejtették gondoskodni eleink — s ez az orvosok mulasztása, hogy az is kellemes és kényelmes sétát, testmozgást tessenek, a kinek nincsen „szőlője.“ Évek óta figyeltem s csak kilencz embert láttam rendszeres testmozgást végezni, ezek közül öt hivatalnok, ebből három fiatal ember (igaz, nem somlyiak), két ügyvéd, egy birtokos gazdálkodó s egy tanító. Ezek sétálnak, mozognak, mert bizonyára érzik ennek szükségét és „nem restek, nem kényesek s beérik azzal a mi van.“ Ámde ezek mind egészségesek. Sokszor veszünk tanácsot orvosainktól: sétálni, mozogni, minden nap, egy-két órát. — Igen de hol? Az utcán? Szűk a hely, meg rövid, meg sár van mindenütt, mert szabályszerűen nem porondoznak a járdákon. A tágas vadkerten? Ott víz van, meg sok olyan domb, mely mellett nem gusztusos elmenni. A malom erdőben? Nyáron por, télen sár. A kis erdőben? Ott nagy víztölcsék vannak eső után napokig, meg sár; aztán nyáron odáig elmenni, melegben messze van. Kiváltképen annak, a kinek leginkább volna rá szüksége, t. i. az üdülőnek, annak a kinek elpuhult a szervezete, a kinek nincs kertje sem pedig „equipeja.“ Ugy tetszik nekem, hogy a napontai szükséges testmozgásról mondottaknál, csak a férfiakra volt tekintet. Hát hölgyeink? Hova küldjük, hova vigyük őket sétálni? Mikor igen soknak egészsége, megerősödése csupán ettől függ? Hogyan tegyen valaki ásványvizkurát vagy savókurát? Bizony, annak nagyon kell hinnie orvosának, a ki erre ma napság vállalkozik.

Az lenne a kérdés, hogy az elmondottak rövid előrebocsátása után, mit és mennyiben lehetne segíteni ezeken a hiányokon és bajokon, tekintettel lévén a város és polgáraink viszonyaira, kényelmére, szükségleteire, jogaira, az újítások iránti némi idegenkedésekre, a lehetőségre?

Erről közelebbi második cikkünkben.

— 8 —

Műkedvelő-társulat közgyűlése.

A sz.-somlyói műkedvelő-társulat f. évi január hó 31-én tartotta meg Réner Albert elnök vezetése mellett évi rendes közgyűlést.

lármat csinálnék vele, melytől nemcsak Jerichó fala, de még a közönség netáni közönyössége is összeomlanék.

Például először is megemlíteném, hogy a lapokat jelző számok nem mint holmi zsoldároknál felül a lap szegletén, hanem mint az akadémiai kiadásoknál alul vannak s aztán a beszélyek befejezését nem aféle ringy-rongy kis vonalka, hanem mint a Mikszáth féle kiadásoknál olyan kis koszoru forma jelzi, s aztán a papír finomságát, a betűk tisztaságát, mert ezek rendesen nagy mértékben befolyanak, hogy vajjon a mű tartalmas-e vagy nem. Bum, bum, ki ad többet érte, mert a szerző csak szerénységből tette oda, hogy „Apró“, hisz ezek mind egy-egy félistenek, kik menyőkövekkel hajgálóznak, gygások, kik közziklákát morzsolnak, mithoszi alakok, kik ember hussal élnek s lábalknak nyomát évezredeknek keresztül is mutogatják s félelelemmel közelednek hozzá az apró emberek. Ennyit a trombitával, s hogy annál zengzetesebb legyen, rá bugatva a nagy dobbal: bum, bum! ki ad többet érte?

De nincs erre szükség! Minden beszélynek tárgya a köznapi életből merített közönséges történetet foglal magában a szerző által oly vonzóan leírva, hogy az külön dicséretre nem szorul. Ezért nem is szándékom az egyes fejezeteket most itt e helyen ismertetni, de nem is lenne értelme, hisz Hulimka Sándornak nemcsak nevét ismerjük, de szellemi termékeit is és ugy a fővárosi, mint a vidéki lapok mindég az első között adták.

Midőn mi felhívjuk az olvasni szeretők figyelmét a műre, nem tehetjük, hogy elismerésünket ki ne fejezzük a derék szerzőnek azon óhajjal, vajha e

Elnök melegsavakban üdvözölve az összegyűlt társulati tagokat a gyűlést megnyitottak nyilvánította s az ülésből eltávozni kényszerülő jegyző helyébe a jegyzőkönyv vezetésére Vischán Elek tagot kérte fel.

Az igazgató választmányának valamint Somogyi Kálmán igazgatónak a társulat működéséről az 1885. évet felölő s nagy gonddal szerkesztett jelentések tudomásul vétettek, azoknak egész terjedelemben jegyzőkönyvre vétele elhatározatott s buzgó működésökért jegyzőkönyvileg elismerés szavaztatott.

Ezen jelentésekből kiemelem, mikép a társulatnak az 1885. évben 4 tiszteleti és 37 rendes tagja volt. Rendeztetett négy színlelőadás és pedig: „Jóteknyczelra“, — „Okos bolond“, — „Szövetségese“, — „Tiszaháti libácska“ és „Port a szemébe“, ez előadások a pénztárt 278 frt 76 krral gyarapították. Rendezett továbbá a társulat egy közcacsorát tánczvigalommal egybekötve, mely 85 frt 87 kr jövedelmet hozott. Ezen kívül a társulat tagjai közreműködtek az erdélyrészi magyar kultur-egylet javára rendezett hangversenyen a „Bákirályno“ című vigjáték előadásával.

A tüzoltó szövetség nagy gyűlése alkalmával egy előadás jövedelmét a tüzoltó-egylettel megosztván 60 frtot juttattott annak pénztárába.

Megkötötte a szerződést a várossal a színház bérletét illetőleg oly formán, hogy az 1887. évi december 31-ig elengedett 560 frtnyi bért a társulat azon ideig köteles lesz beépítkezésre fordítani.

Az 1885. évben a jövedelemhez mérve iparkodott beszerzéseket tenni főszályt fektetvén arra, hogy az átvett adósságai törlesztessenek.

Mindenek előtt a 131 frt 85 krnyi takarékpénztári adósság kifizetésére az alapokból kölcsönvett pénzeszeget fizette vissza 26 ft 37 kr hijával s kifizette az 1884. évről ájtött 35 frt 35 kr nyomdai tartozást. Beszerzett egy nagy veres függőnyt 20 frtért, egy csillárt 16 frtért, egy asztalt 5 frtért, behuzatta a butor garnitúrát 30 frtért, szindarabok beszerzése és kizerepezésére kiadott 40 frtot.

A sarmasági tűzkárosultak segélyezésére egy előadás 20 frtnyi jövedelmét juttatta el.

Az „Erdélyrészi magyar közművelődési egylet“-be alapító tagul belépett s a 100 frt alapító tagsági díjba 60 frtot le is fizetett.

Az alapok a következők: „Bulyovszkiné féle“ 100 frtnyi, csillár-alap 104 frt, tükör alap 45 frt 43 kr, ennél hiány van mintegy 25 frt, mely összeg a befolyó jövedelemből kamatjaival együtt lesz visszafizetendő.

A pénztár állása az 1885. évi december 31-én lezárva 552 frt 51 kr bevételt, 497 frt 52 kr kiadást 54 frt 99 kr pénztári maradványt mutat.

Volt egyleti pénztárnok felhivatott az 1881—1884. évi számadásainak tisztába hozatalára, ellenkező esetben a választmány utasított, hogy ez ügyben a törvényes lépéseket tegye meg.

Virág Gyula társulati pénztárnok az 1884. október—december évnegyedet illetőleg vezetett számadás terhe alól felmentetett, pontos és lelkiismeretes pénztárkezelésért elismerés szavaztatott.

Az 1885. évi pénztári számadás megvizsgálására Ajtai Albert és Kovács István küldettek ki, megbízatnak egyszerűment nevezettek, hogy a választmány által ezen év végén kiadandó 1886. évi pénztári számadást is annak idejében vizsgálják meg.

Könyvtárnok Lászlóffy Istvánnak a könyvtár állapotáról szóló jelentése tudomásul vétetett. Itten megjegyzem, hogy az 1885. év folyamán 11. színmű szerzett be s így a könyvtár állása az 1885. év végén 288. szindarab.

A választmány utasított, hogy a jelen év folyamán legalább hat előadást rendezzen s a befolyó jövedelmet első sorban az építkezési költségekre fordítsa. Ugyancsak e czélra farsang folyamán egy közcacsora tartása határozatott el s ennek berendezésével a választmány bízottat meg.

Megbízottat a választmány továbbá, hogy ez évben a férfi öltöző s bálok alkalmával ékező helyiséggül használt szoba felemelését és megnagyobbítását eszköz-

munka anyagi sikere által is közelebb a második füzet megjelenésével szerezne nekünk néhány élvezetes órát!

D—i M—s.

A jóteknyczel érdekében.

(Alkalmi karczolat, becses figyelmébe ajánlva a jóteknyczelért hevülő és nem hevülő tisztelet publicumnak)

Quidquid agis, prudenter agas, et respice finem.

Ez az okos tanács magyarul annyit jelent, hogy ha valamit teszel, okosan cselekedd és fontold meg a végét.

Én tölem, a ki csak most is egy könyvet adtam ki, senki se várhatja, hogy olyan nagy súlyt fektessenek e bölcs paradoxonra; mert annyira megyek könnyelműségemben, hogy például világért se tudnám megmondani, hogy annak a mit mostan irok is — mi is lesz a vége?

De a napokban megszólít egy szép kisasszony, a ki primadonnának a műkedvelő társulatnál:

— Hallja, meg van választva hogy is mondjam, minék?

— A bugaczi akadémiához rektornak?

— Nem a műkedvelői közcacsora rendező bizottság egyik jobb kezének.

— Igen! Tehát annak, a ki a tenyerét ki kell hogy nyujtsa izé jóteknyczélú adakozásért!

— Ugy van. Négy igen szép leány és négy ügyes gavallér van ki szemelve s maga is azok közé számít.

zölje, a szomszédos helyiséget a várostól szerezze meg s alakítsa át konyhává. Felhatalmazta a közgyűlés egyasszersmind a választmányt, hogy az ezen építkezések végrehajtására szükséges összeg fedezésére használja fel a rendelkezése alatt álló készpénzeket, vegye kölcsön-képpen a csillár és tükör alapok összegeit s a még szükséges hiányzó rész fedezésére vegyen kölcsönt a helybeli takarékpénztárból. E kölcsön vissza fizetésére a társulat vállal kötelezettséget. A kölcsön összeg felvételével megbízta Somogyi Kálmán, Faragó Sándor és Virág Lajos tagtársakat. Az építkezések kezesztülvitelére kiküldte az „alapszabályok“ megerősítése után választandó igazgatót, a gazdát, — Ruzska István és Virág Lajos tagokat.

Elhatározta a közgyűlés mikép tekintettel arra, hogy az új alapszabályokban új tisztviselői állások vannak rendszeresítve, a tisztikar újra szervezését akkora halasztja, midőn az új alapszabályok meglesznek erősitve ez okból az igazgató választmányt és tisztviselőket felkérte a társulat ügyeinek az ideig leendő továbbvitelére. Egyszersmind a választmányt utasította, hogy az alapszabályok megerősítése után azonnal hívja össze a közgyűlést.

Szathmáry Erzsik a. a.-nak a társulattól való kilépését sajnálattal és azon reményben vette tudomásul a közgyűlés, hogy tagjai sorában újra birni fogja.

A választmány által beterjesztett „alapszabály“ mely a mult közgyűlés megbízásából, — tekintettel a már meglevő alapszabályokra s azon szükségletekre a melyek a társulat virágzására előnyösöknek mutatkoztak — újra készítettett. A közgyűlés által némi módosításokkal elfogadtatott s három példányban kiállitva megerősítés végett a m. kir. belügyminiszterhez leendő felterjesztésére az igazgatóság utasított.

Utasított a választmány, hogy gondoskodjék arról, mikép a tagok száma különösen a nőké növekedjék ez okból intézzen felkérést azon egyénekhez kik társulati működésre hasznosak lehetnek.

Sajnálattal vette tudomásul a közgyűlés dr. Ajtay Endre meglegrdeklődési tagjának a egyszersmind fíradhatlan jegyzőjének a társulattól kilépését, működéséért jegyzőkönyvileg elismerést szavazott s helyébe ideiglenesen jegyzővé Vischán Eleket választotta meg.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Virág Lajos és József Oszkár küldettek ki.

Elnök a tagokat buzgó tevékenységre híván fel, a kitűzött szép és komoly czélt újelag figyelmükbe ajánlva a közgyűlést berekesztette.

— g —.

Különfélék.

* A lótenyésztőket ismételten felkórem, hogy a csikónemesbe bejelentéseiket mielőbb be- küldeni sziveskedjenek. Sz.-Somlyó. 1886. febr. 17. Böllni Sándor.

* Tánczvigalom és közcacsora. A sz.-somlyói műkedvelő társulat színházi építkezések költségeinek fedezésére Szilágy-Somlyón, 1886. évi márczius hó 6-án színháza termeiben zártkörű tánczvigalmat és közcacsorát rendez. Belépti-díj személyenként 50 kr. Belépti jegyek előre válthatók társulati pénztárnok Virág Gyulánál a városházánál levő hivatalos szobájában, — este a pénztárnál. Felülfizetéseket közönnettel fogad és hírlapilag nyugtáz a rendezőség. Kezdeté 8 órakor. Felkértek a t. közönség, miszerint étel- és italnemű adományait az estély napján délutáni 2 órától 4 óráig a színházhoz küldeni sziveskedjék.

* Esküvő. Szokolay Kornél az „Ellenzék“ segéd-szerkesztője, jeles fiatal író e hó 12-én vezette ot-tárhoz Ruzsokay Mari asszonyt, a ki mint gr. Csáky Tivadarné a főváros ünnepelt szépségei közé tartozott. Az esküvő Kolozsvárra ment végbe Gyarmathy Miklós Kolozamegye alispánja és Haller Károly Kolozsvár város polgármestere mint tanúk jelenlétében. Az esketést Nagy Lajos unitárius esperes végezte emelkedett szellemű, rövid beszéd kíséretében.

— No azon örvendek. Próbált mesterségem a tavalyról; mondhatom, hogy akkor is pompásan ment Igazán mulatságos volt. Elmondjam-e?

— No halljam!

Két szép leánnyal kellett volna bebarangolnom egy város részt, de én csak öt óra tájt vagyok szabad ember, akkor is nagyritkán. Elmondtam hát — egyedül.

A listát a hónom alatt szorongattam s halkan mormoltam egy alkalmi beköszöntőt. Jó azt elpróbálni azon olyan trémás embernek, mint magam is vagyok s megállapodtam a következő szövegben:

— Van szerencsém a műkedvelő társulat megbízásából mély tisztelettel kérni (magysádat, a ténsasszonyt, asszonyságot) kegyeskedjék a *-én tartandó műkedvelői közcacsorára becses belátása szerint valamit felajánlani. A czél egy csillár beszerzése stb. stb.

Szépen ment mondhatom.

Benyitok az első ajtón mindjárt.

— Itthon van ő nagysága?

— Igen! Tessék besétálni.

Egy kedves, művelt hölgy fogadott. — Szóhoz se engedett jutni.

— Üljön le, tudom már miért jött. Hol a lista?

S a mig egyéb dolgokról csevegett kedvesen rózsás kezébe tollat vett s enni való gömbölyű betűkkel bekarcolta a következő dolgokat:

1. pecsenye.

1. kenyér.

1. forint készpénz.

* **Temetkezési-egylet közgyűlése.** Városunkban levő temetkezési egylet jelen évi február hó 14-én d. u. 3 órakor népes közgyűlést tartott a színház nagytermében. Pénztárnok Gámenczy Tódor által beterjesztett számadás szerint az 1885. évben bevétel volt az egyletnek 1708 frt 9 kr, kiadás 1410 frt 10, pénztári maradvány 297 frt 99 kr. s így az 1885. év végén maradt alaptőkében 1052 frt 40 kr, forgalmi tőkében 874 frt 43 kr, összesen 2224 frt 8 kr. a választmány ajánlatához képest pénztárnok az 1885. évi számadás terhe alól felmentetett s az egylet érdekében tett buzgó fáradozásaiért jegyzőkönyvileg elismerés nyilváníttatott. Szél Andrásnénak egyszersmindenkora 10 frt segélyösszeg szavaztatott meg, végre: Elhatározta a közgyűlés hogy egy gőzfürdő felépítése céljából kibocsátott részvényekből négy darabot 200 frt értékben megvásárol s a részvény alájegyzésére az elnökséget utasította is.

* **A zilahi diák-ifjúság önképzőköre** a tanodai ének- kar és zenekör közreműködésével 1886. márcz. 6-án városháza nagytermében, tánczezel és sorsolással egybekötött jótékonycélú fillérestélyi rendez. Kezdeté fél 8 órakor. Belépti-díj személyenként 40 kr.

* **Sigilulu Notariatului cercualu de Hidigu.** A hidvégi körjegyzőség pecsétje. Ez a kettős felirat áll a hidvégi notárius hivatalos pecsétnyomóján és pedig felül a román és alól a magyar felirat. Mikor kijelentjük csodálkozásunkat a felett, hogy az illető notárius felebb valóinak nem jut eszébe eme vakmerő román atyafinak az orrára koppítani, egyuttal csodálkozva kérjük azt is, hogy mit gondol az a jegyző ur Oláh országban van-e, vagy hol? Kérjük, hogy a hivatalos pecsétnyomóra ki-ki tetszés szerint vésethet tücsköt-hogarat s nincs-e rendelet, a mely ezt szabályozza és előírja? Ha nincs, tessék az alispánságnak az orrára kötni s megtanítani a jegyző urat arra, hogy magyar tisztviselő; (!!!) magyar kenyeret rág és ha ő mégis Románia közepén gondolja magát, ám véssesen magán pecsétnyomójára a mit neki tesz; de ne adjon értelmeinek ilyen kézzel fogható kifejezést. Az alispánságot pedig kérjük, üssön a jegyző ur bocsorának a talpára!

* **Tánczvigalom.** A zilahi leendő iparos olvasókör alaptőke gyűjtő köré alaptőkéje gyarapítására, mely összeg ez idő szerint 1220 frt 51 kr. 1886. évi márczius 2-ik napján a városháza termében zártkörű tánczvigalmat rendez. Belépti-díj személyenként 80 kr. Karzatjegy 1 frt. Kezdeté este 8 órakor. Ételeket és italokat a rendezőség fogja kiszolgáltatni. A tánczestélyen Bunkó Vince jóhírnevű zenekara fog játszani. Jegyek előre válthatók ifj. Ferenczy András cipész üzletében s este a pénztárnál.

* **Véglegesítés.** Münsztermann Gyula helybeli m. kir. illeték kiszabási számtiszt a pénzügyminiszter által jelen állásban véglegesítettett.

* **Magyar legió Szerbiában.** Belgrádban központi bizottság alakult, mely ezer emberből álló tisztán magyar legiót akar alakítani, magyar vezénylettel. Ez a legió egy külön zászlóaljat fog képezni, magyar tisztekkel az élén. A magyar tisztek abban a fizetésben fognak részesülni, a melyben a szerb tisztek részesülnek és kapnak azonkívül 500 frank felszerelési átalányt; kell pedig 1 őrnagy, négy százados, négy fő- és négy alhadnagy. Továbbá 5 őrmester 60 frank havi fizetéssel, 16 tizedes 40 frank havi fizetéssel, 96 őrvezető 30 frank havi fizetéssel és 900 közbíró 80 para, vagy 40 kr napizsolddal. A központi bizottság felhívást intéz a magyar közönséghez és hivatkozással a magyar-szerb barátságra pénzadakozásra szólít a légio felállítására, ezenfelül a légioba való beállásra serkent. Utiköltséget a „Magyar légio központi bizottsága Belgrádban, „Grand Hotel“ utaltványoz. Felvilágosításokért ugyanoda fordulhatni.

* **Ügyvédi iroda áthelyezés.** Szathmáry Dániel köz- és váltó ügyvéd, ügyvédi irodáját Sz.-Somlyóról Zsibóra tette át. A mily mértékben vivta ki városunk közönségének tiszteletét, ép annyira sajnáljuk körünkben történt eltávozását és őszintén kívánjuk, hogy az idegen helyen is feltalálja azon általános tiszteletet és szeretetet, a melylyel szülővárosában iránta viseltetünk.

A második háznál szép leányok s asszonyok párolgó kávé mellett ültek. Egy szép, kedves (most már) asszonyka nagy bizalmasan integetett.

— No ide jó helyre jött!

S csakugyan! Szegletes, de ígöző betűcskékkel liba, bor, térszta csak úgy kaczerkodott vissza a papírról.

— No ha ez így megy, — gondolám, — én magam össze koldulok egy csillárt.

Most már egész derült kedvvel nyitottam be egy újabb helyen s megható bizalmassággal a dolog elején kezdtem...

— Igen! A műkedvelői közvacsorára kell? — Nem adok.

Restelkedve vonultam vissza s nagyot sohajtottam, mikor kívül voltam az ajtón. Némileg lehűtött a dolog, de hát — rajtam volt a teher. Újabb ajtón kopogtattam be.

— Mi tetszik?

Előadtam, — most már aztán hatásos hangsúlyozással. A komoly uri ember végig hallgatott s mert elfelejtett székkel kínálni, én bizony leülve vártam a választ.

— Uram! kezdé ő. Én soha az önök estélyén még nem voltam... aztán meg mit bánom én ha önök faggyu gyergyával is világítják ki a színházat?

— Teljesen igaza van. Ajánlom magamat!

Szembem láttam a háziasszonyt bájos pongyolában végig rohanni a folyosón. — Eltagadták hogy nincs otthon.

— Tessék máskor jönni.

* **A más ember felesége.** Már szélteben bejárta a megyét az a hír, hogy Szabó János krasznai lakos ifj. Bendre Pétert egy fejsze csapással agyonütötte; de a paraszt tragoediának olyan részletei vannak, a melyek megérdemlik, hogy elkésve is foglalkozunk a dologgal. Szabó János kondásként szolgál Nagy Domokos szolgabírónál és igen szelid, becsületes embernek mondják s a szomorú tett elkövetése után maga Nagy Domokos ur vállalt érte kezesiséget, hogy szabad lábra helyezték. A megölt ifj. Bendre Péter régóta bűnös viszonyban állott a nevezett feleségével és Szabó János igen elvult keseredve e felett. A tény elkövetése előtt néhány hétig az erdőn volt a sertésekkel s éjjel érkezett haza. Első dolga volt a „fiadztató“ felé menni, hogy körül nézzen, a midőn a felesége szeretője az utca ajtón belépve a házikó ablakán bekocogtatott, — mire az asszony beeresztette s az ajtót bezárták maguk után. Ekkor előlépett a férj és szintén beboosáttatást követelt; a mi meg is történt. „Gyujts lámpát!“ szolt Szabó János a feleségének. „Nem lehet, mert nincs olaj a ház nál!“ — felelt az asszony. Szabó János nem mondta, hogy az előbb világosságot látott, hanem a szomszédba küldte a feleségét gyertyáért s maga elállotta a kijárat s a sötétben kutatni kezdett tekintetével. Csakhamar észrevette, hogy Bendre Péter az ajtó mellett áll, a padlásra vezető létra alatt s a kezében lévő hosszú nyelű (kondás) fejszével ütögetni kezdte annak lábát s nógatta az előjövételre. Erre Bendre olyan mozdulatot tett, mintha támadni akarna; de a fejsze megsuhant a Szabó J. kezében s egy ütéssel fejét s balkartját súlyosan megvágta. Egy ordítás és zuhanás követte ezt: Bendre szörnyet halt. Szabó János ekkor orvosért futott s aztán jelentkezett szolgabíró gazdájánál. — A szerencsétlen ember sorsa nagy és általános részvétet keltett; senki sem kárhoztatja, de sőt a Bendre apja midőn fia holttesténél állott maga is azt mondta: „Ugy kell kutya! Mondtam ne járj azután az asszony után!“ Sajátságos a dologban az, hogy Bendre és a bűnös asszony, leány korában szerelmi viszonyban éltek s egy lakzi alkalmával éppen érte szurt szívén késsel egy legényt a dühös szerelmes; a miért 3 évi börtönt ült le. Legközelebb pedig ugyancsak ezen asszonyért egy másik béres ug dobott kövel gyomorba egy másik (szintén Nagy Domokos urnál szolgálatban álló) társát, hogy az szörnyet halt. Tehát e furderát, három gyilkossági eset követte. Most a nyomorult nő ismeretlen helyen bolyong.

* **Gombák.** Nyugtatóvány. 40 król az az negyvenkrajczáról, melyet én alatt írt folyó évi november 16-án Bede János és Krisztián Antalnál az ajtó kinyitására mivel a ház tulajdonodonosok észlelvén hogy Zalogolni fogok menni — házakat otthagytak senki honnemlővén — kétszomszéd jelenlételen kinyitatta velem az városi végrehajtó az zálogtárgyakat feltevette ezen fenti 40 krajczát a város tkt penztarabol penztárnok N. N. urtól hogy felvettem elősmerem Sz.-Somlyon 1885 Decz. 13. N. N. vvhó. — Curiozítás képek adjuk egy tanítónőnek — ki a főrabbi által is hivatalában megerősítve — ékes magyarsággal írt levelet: Tisztelet Nimeit úr Tekintetes úr tesék megbocsátani — húgy nem yöhetet — mert két baya volt egy húgy nem volt csizmája második pedig húgy fűjt. a lábájá és ne tesék a harmadik sűr Visza költeni maradag höv Weisz Jida.

* **Iszákosság.** A régi bölcsek az iszákosságra ezt a mondát csinálták: „Mikor Noé, a ki a bor feltalálója volt, de legelőször is ő élt vele vissza, a szőlőtőkét elültette, odament hozzá a sátán s a tőkét bekente bárány-, oroszlán-, majom- és disznó-vérrel.“ — „Miért kened be?“ kérde a sátántól Noé. És a sátán ezt felelte vissza: — „Ha ebből a borból egy pohárral iszol, akkor olyan csendes és ártatlan leszel, mint a bárány; ha két pohárral iszol, olyan bátor és erős leszel, mint az oroszlán; ha hárommal iszol, olyan nevetőseges leszel magadát, mint a majom; ha pedig négygyel vagy még többel iszol akkor olyan alaválóvá süllyedsz le, mint a disznó és csak úgy hompereg az pocolyában.“ Már ennél találébban csakugyan nem lehetett volna festeni azt a négy fokozatot, melyen a borivó ember keresztül megy. Igaz ugyan, hogy roppant nagy a különbség a

Schumtzer Efrain kereskedő urnál sem találtam senkit. A boltban vannak. Elmentem oda is.

— Mi inár adtunk erre a célra, fillentett Efrain ur.

— Engedelmet kérek, — szoltam én is fölbátorodva ennyi... en — itt én vagyok a soros. Itt nem járt senki.

— No hát én nem megyek az önök báljára.

— Az se tesz semmit.

— De én...

E perczen a bájos Efrainné benyitott a bolt ajtón: ide fordultam hát kérésimmal; de ő bámulatos ügyességgel más tárgyra vitte át a beszédet.

— A hugom, Hánika férjhez megy. Én olvas-tam uraságodtól sok szép verset, nem lenne kegyes egy alkalmi „kültémént“ írni, a melyet az én kis lányom elszólnokoljon?

— Szívesen, ha a jótékony célra alá ir öt forintot.

Meggondolkozott.

— Holnap elküldöm.

Azóta is várom.

Egy hétig akár merre mentem vizitbe senkit se találtam otthon; az utcán messze elkerültek, mint valami adó-intő czédula kihordót.

... Bizony isten jó gyomor kell az ilyen megbízáshoz.

— Hát aztán most nem fogadja el a megbízást? Akkor, hogy követelik, hogy a gyöngéd nem vállalkozzék reá?

— Mert a közügynek szolgálók vele, elfogadom.

San(s) D'or.

bárány meg majom közt, épen úgy, mint az oroszlán és a disznó közt, de az iszákosnál az a roppant különbség csak egy — kortyból áll ki.

Irodalom.

* Az „Egyetemes Regénytárak“, a közönség kegyeiben folyvást erősödő s a pártolást mindinbább megérdemelni törekvő vállalatnak inémt megjelent 7. és 8. kötete Fortuné du Boisgobey, a legkiválóbb francia elbeszélők egyikének legújabb regényét „A kék fát y o l“ ezimitt tartalmazza. Mint Boisgobey minden munkájában, ebben is azonnal megragadja az olvasó figyelmét a cselekmény érdekfeszítő volta; megkapó helyzeteket, meglepő fordulatokat halmazva egymásra, úgy hogy az olvasó alig teheti le kézből a könyvet, ha egyszer olvasásába belefogott. E mellett Boisgobeynek ízlése, választékos előadási modora van, és a párisi életet, a melyet fest, senkisé ismeri jobban mint ő. Egy-egy piros vászonba kötött csinos kötetnek az ára 50 kr., a két két kötet együtt tehát 1 frt, — oly ár, a melyért csakis a Singer és Wolfner czég e kitünő vállalatát nyujt valóban élvezetes a művelt ízlésnek megfelelő olvasmányokat. Az egész sorozatra előfizethetni is u. m. 20 kötetre 10 frt. 15 kötetre 7 frt 50 kr., 10 kötetre 5 frt. 5 kötetre 2 frt 50 kr. — Eddig megjelent 10 kötet. — Előfizetési pénzek az „Egyetemes Regénytár“ kiadóhivatalához Budapest, Andrássy-ut 10. sz. a. küldendők.

* A „Képes Családi Lapok“ 21. számának tartalma. Futó felhők. (Elbeszélés, vége.) Paál Árpádtól. — Hogy véget ért. . . (Költemény.) Mészáros Istvántól. — Az első csalódás. (Rajz.) Paral Bertalantól. — A sakkon nyert leány. (Angol elbeszélés, folytatása.) — Az álom. (Ismertető tárcza.) Váli Ernőtől. — Az első hó. (Költemény.) Feleki Sándortól. — Tékozló fia. Regény, folytatás Sziklay Jánostól. — Képmagyarázat. — Mindenféle. — Képeink: A vészharang. — Margit angol királyné fiát vődi. — A görkissasszony keresztleánya. — Melléklet: „Kovács nélkül.“ (Vig regény.) Erdélyi Gyulától 113—128 oldal. — A borítékon: Heti naptár. Sakk-talány. — Számrejtvény. — Megfejtések. — Megfejtők névsora. — Jutalmak. — Hymen. Gyázrovat. Apróságok stb. — Hirdetések. — Előfizethetni: Méhner Vilmosnál, Bpest, IV. ker. papnövelde utca 8. sz. Egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr.

— A Méhner Vilmos könyvkiadó hivatalától vettük Vörösmarthy Mihály összes műveinek 54, 55, 56, és 57-ik füzetét. E füzetek Vörösmarthy drámai költeményeit foglalja magában. Egy füzet ára 35 kr. Megrendelhető a kiadónál. E becses vállalatot ajánljuk olvasóink figyelmébe.

— A Györy Vilmos özvegye előfizetési felhívást küldött szét Győri Vilmos költeményére. A műösszegyűjtését és rendezését Almási B. Tihamér, Borcik Árpád, Dalmady Győző és Radnai Rezső vállalták magukra. A mű ápril havában fog megjelenni. Előfizetési ára fizve 2 frt, diszkótésben 3 frt. Megrendelések, Budapest VI. ker. Vörösmarthy utca 32. szám intézendők.

Szerkesztői üzenetek.

E. P. L. A küldött vers nem közölhető. A szerkesztőség reperatiója nem érkezik. — Várjon míg az a bizonyos kántor új kalapot veszen s azt énekelje meg, hátha az jobban sikerül.

„Az alföld“ és társai. Az elsőben van hangulat, eszme s talán simitással közölhető lesz; csak a tárgy olyan, a mely nagyon is kecséget egy kis reminiscenciára. Így ezen is megérzik Petőfi hatása. Alkalmilag elővesszük s mert sok csinos részlet van benne, javítunk rajta; azt azonban meg kell jegyeznünk, hogy a paszirta semmiféle rim kedvéért sem fújja méla bus dalait és az alföldről lévén szó furesán rimel egymással a két szó: szeredását, bieskuját s azt őn is tudni fogja, hogy két főnév ugyanazon raggal ellátva még csak nem is kinrím. Több gondnal s keveset írjon; de annál többet olvasson s később inkább fog sikerülni. A másik kéttő — gyöngécseke.

Busmagyar. Gyűlnék? Jöhet! — Üdvözlét!

A ry L. Budapest. Remélem kaptad a könyveket? Tudass egy pár sorral, mert azon töprengök, hogy valami hid meghomlott Szerajevóban.

F. M. Kraszna. Megkaptam. Köszönet!

CSARNOK

Emlékeim.

Irta P. Szathmáry Károly.

(Folytatás.)

Az 50-es években, midőn a nemzeti lelkesedés minden más térről le volt szorítva és midőn napi sajtónk még nem vett volt oly óriási terjedelmet, mint ma, midőn azt valódi tultengésnek lehet mondani: tudományos és szépirodalmunk sokkal kedvezőbb állásban volt. De most midőn a napi lapok tárczái az egész külföldi szépirodalmat felölelik, még annak selejtesét is: az eredeti szépirodalom annyira aláhanyatlott, hogy legelső regényíróinknak sem sikerült önállóan adni ki műveiket. Ez kétségtelenül nagy csapás a magyar tudományos és szépirodalomra nézve; kivált, ha meggondoljuk, hogy az akadémia legjelesebb kiadványai s legelső költőink művei a könyvtárusi polczokon hevernek.

Az erdélyi írók nagy tömege Csengeri és Gyulai háta megé vonult, kik az 50-es évek óta valódi nagy hatalmat képviseltek és a Pesti Naplóban később más irodalmi közlönyökben korlátlanul ítétek elevenek és holtak felett. Valóban korlátlanul, mert általánosan ismert dolog volt, hogy pl. egy éles nyelvű erdélyi kritikus midőn valami művet a szerkesztőségtől átvett megbirálás végett egész kedélyességgel megszokta kérdezni, hogy mellette írjon-e vagy ellene?

Ez eléggé neveléséges dolog lenne, ha egyszers-
 mind szomorú nem volna és a bírálóat ezen nemének
 újra egy más titka van, mely az akadémia bírálati
 rendszerének és általában a mi pályázati bírálatá-
 inknak selejtességét juttatja eszembe. Ezek a pályá-
 bírálatok ugyanis akként történnek, hogy a kitűzött
 feladatokra rendszeren igen nagyszámu mű érkezik be ;
 már volt eset reá, hogy egy kérdésre száznál több
 pályamű is érkezett. Most azután ezt a nagymeny-
 nyiségű irathalmazt kiadják ingyen bírálatra a
 kijelölt tagoknak, kiknek 2—3 hónap van adva
 arra, hogy a jutalmat egyik vagy másik mű-
 nek odaítéljék. Ezek a bíráló urak pedig többnyire
 magok is szerény állásban lévő emberek, kiknek az
 idejük drága és most arra vannak kényszerítve, hogy
 köszönöm fejében ezt a temérdek munkát átolvassák
 sőt összehasonlítólag elbírálják. Ez már csakugyan
 sok egy kissé kívánságnak. Mit tesznek tehát az il-
 letők ? Hogy megtalálják a jobbnevű írók műveit a
 nagy halmaz közül, vizsgálat alá veszik a szerző
 sajátkezü javítmányait az idegen íráson s minthogy
 azok kézirata a szerkesztőségekben ismeretes :
 hogy valami ismeretlen egyéniség vergődjék fel,
 csakis ezen műveket veszik bírálat alá. A régi jó
 Szigligety már ismerte ezt a szokást és azzal a
 csínynyal élt, hogy benyújtott színműveit mindig
 ugyanazon egy emberrel, gondolom Gönczivel, a
 színházi sugóval másoltatta és saját tagadhatatlan
 érdemein kívül ennek köszönheté, hogy az ő művét
 a nagy halmaz között mindig megtalálták. Való-
 ban, ha komoly bírálatokat akarnánk létesíteni, a
 bírálók tisztelet díjáról vagy rendes fizetéséről kel-
 ene gondoskodni.

Még furcsább esetet jegyezhetek fel egyik nem régen megjelent regényem a „Honboldogító” bírálatára nézve a Pesti Naplónál. „Egy furcsa regény”-cím alatt e? névtelen szerint nem rossz művet a Pesti Napló nemes bírálója teljes erejéből ledorongolta; és én sehogysem tudtam felfedezni, hogy honnan ez a nagy vehementia? Saját kiadóm Révai adta meg a rejtély kulcsát, hogy az érdemes bíráló nem más volt, mint a Pesti Napló egyik munkatársa Acsádi Ignác, ki éppen egy hasonló irányzatú regényt vitt hozzájuk eladás végett, de annak kiadását, az enyém miatt, Révaiék megtagadták.

Volt és van a mi kritikái ironalmunknak sok szomorúan nevetséges oldala is. Némely szerkesztőségben igen szívesen vették, ha szerző maga írta meg és nyújtotta be művéről az ismertetést és kritikát is. Szegény jó Tóth Kálmán, ha valamelyik megjelent művet elvittem hozzá, rendesen erre

Minthogy Tóth Kálmán nevét említettem, meg kell jegyezni, hogy a különben jeles költőnél Lisznyi Kálmánon kívül kevés naivabb természetű embert találtam az életben. Kamaszkorban lévő elkenyeztetett fiát rendszeren az ölében tartotta s kezét csókolgatá, ha azt valamiért ki kellett engesztelnie. Midőn fia a gymnásiumot elvégezte, egy izben találkoztam az atyával és fiatal épen a midőn az egyetemi épületből léptek ki.

Közelebbi időkben még más, sokkal praktikusabb módja is van a bírálatok eszközzésének. Fiatal írók páronként szállnak s a lapokban egymás munkáját tőlök kitelhető módon agyon dicsérik. A nagy közönség, mely a színpalak titkaiba nem tekinthet be, jóba veszi a bírálatot s kívált, ha némi tehetséget fedez fel, a népszerűség szárnyaira emeli fel az illetőket.

Piaczi árák.

Egy hektoliter	Sz.-Somlyó febr. 12.	Zilah febr. 13.	Tasnád febr. 4.	Sz.-Cseh febr. 2.	Kraszna febr. 16.
árak k r a j e z á r o k b a n					
Buza	536	570	500	563	500
Kétszeres	460	510	430	480	470
Rozs	390	—	310	—	400
Árpa	300	265	—	—	—
Zab	179	200	320	200	200
Tengeri	341	330	380	465	350
^{100 kiló} Széna	300	350	350	400	—
^{kiló} Marhahús	24	28	30	30	28

Hirdetések.

A kiépíteni tervezett nagy-károly-zilah-sar-
maság-sz.-somlyói helyi érdekű vasut engedély-
okmánya vett értesülés szerint — csak a jövő
hónap folyamán fogván kiadatni, miután ennek hi-
ányában a **foljó február hó 28-ára** hirdetett ala-
kuló közgyűlést megtartani nem lehet, azt azon
értesítéssel napoljuk el, hogy az alakuló köz-
gyűlés újabban kitűzendő határidejét annak ide-
jében köztudomásra hozandjuk.

2828—1884. tkvi sz.

I. Elárvereltetnek szükségeseitére a kikiáltási áron alól is végrehajtást szenvedő Szigeti József és Szigeti Pálnak a krasznai 73. tjkvben 82, 2340, 2868, és 4012.

28-1-1 DOBOLYI,
kir. iárásbíró.

Árverési hirdetés.

DOBOLYI,
kir. ibira.

HIVATALOS ÉRTESÍTÉS.

26.—1—1. DR. KISS ENDRE.
elj. kir. törvyszéki bíró.